

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA
[PEDRO CRUZ VILLALÓN] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 19. decembrī¹

Lieta C-216/11

**Eiropas Komisija
pret**

Francijas Republiku

Prasība sakarā ar valsts pienākumu neizpildi — Direktīva 92/12/EEK — 8. un 9. pants —
Akcīzes preces — Tabakas izstrādājumi, kas iegādāti vienā dalībvalstī un pārvesti uz kādu citu —
Kritēriji, lai noteiktu ierobežojumus akcīzes preču pārvadāšanai — Preču brīva aprīte — LESD
34. pants — Attiecība starp pamatbrīvību un atvasināto tiesisko regulējumu — Secīga atsaukšanās uz
kādu atvasināto tiesisko regulējumu un pamatbrīvību

1. Šajā prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi Eiropas Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti, pirmkārt, Direktīvas 92/12/EEK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, aprīti un uzraudzību² 8. un 9. pantā un, otrkārt, Līguma par Eiropas Savienības darbību 34. pantā. Francijas Republika lūdz Komisijas celto prasību noraidīt kā nepamatotu.

2. Šajā lietā ir iztīrājams interesants jautājums, kas vispārīgi attiecas uz prasībām sakarā ar pienākumu neizpildi, kurās notiek secīga atsaukšanās uz atvasināto tiesību normām un pamatbrīvībām. Savā prasības pieteikumā Komisija pārmet Francijas Republikai, ka tā esot pārkāpusi gan Direktīvas 92/12 8. un 9. pantu, gan neievērojusi LESD 34. pantā noteikto preču aprītes brīvību. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru atvasinātās tiesības, kurās tiek īstenotas aprītes brīvības, *procesuāli izstumj* šīs pēdējās un principā kļūst par vienīgo spriešanas kritēriju. Apstākļi, ka Komisijas pārmetums ir izteikts prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi, rada visnotaļ sarežģītu procesuālu problēmu, kuru iztīrāšu šajos secinājumos.

1 — Oriģinālvaloda – spāņu.

2 — Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīva 92/12/EEK (OV L 76, 1. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 9. nod., 1. sēj., 179. lpp.), kas atcelta ar Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvu 2008/118/EK par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu (OV 2009, L 9, 12. lpp.).

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Savienības tiesības

3. LESD 34. un 36. panta redakcija ir šāda:

“34. pants

Dalībvalstu starpā ir aizliegti importa kvantitatīvie ierobežojumi un citi pasākumi ar līdzvērtīgu iedarbību.

[..]

36. pants

Šā Līguma 34. un 35. pants neliedz noteikt importa, eksporta vai tranzīta aizliegumus vai ierobežojumus, kas pamatojas uz sabiedrības morāles, sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumiem, uz cilvēku veselības un dzīvības aizsardzības, kā arī dzīvnieku un augu aizsardzības, nacionālu mākslas, vēstures vai arheoloģijas bagātību aizsardzības, vai rūpnieciskā un komerciālā īpašuma aizsardzības apsvērumiem. Šādus aizliegumus vai ierobežojumus tomēr nedrīkst piemērot dalībvalstu tirdzniecībā kā patvaļīgas diskriminācijas vai slēptas ierobežošanas līdzekļus.”

4. Direktīvā 92/12 ir saskaņota akcīzes preču, tostarp tabakas un alkoholisko dzērienu, glabāšanas, aprītes un uzraudzības kārtība.

5. Direktīvas preambulas septītajā apsvērumā ir teikts, ka, “lai konstatētu, ka akcīzes preces tiek glabātas nevis privātām, bet gan komerciālām vajadzībām, dalībvalstīm jāņem vērā vairāki kritēriji”.

6. Iepriekš citētajā preambulas apsvērumā minētie kritēriji ir noteikti Direktīvas 92/12 8. un 9. pantā, kas izteikti šādā redakcijā:

“8. pants

Par precēm, ko savām vajadzībām iegādājušās un ved privātpersonas, saskaņā ar iekšējā tirgus principu akcīzes nodokli iekasē dalībvalstī, kur preces iegādājas.

9. pants

1. Neskarot 6., 7. un 8. pantu, akcīzes nodoklis kļūst iekasējams, ja preces, kas paredzētas patēriņam vienā dalībvalstī, komerciālām vajadzībām glabā citā dalībvalstī.

Šādā gadījumā nodoklis jāmaksā šo preču glabātajam dalībvalstī, kuras teritorijā šīs preces atrodas.

2. Lai konstatētu, ka 8. pantā minētās preces ir paredzētas komerciālām vajadzībām, dalībvalstīm, cita starpā, jāpievērš uzmanība:

- preču glabātāja komerciālajam statusam un šo preču glabāšanas iemesliem,
- vietai, kur preces atrodas vai, attiecīgā gadījumā, izmantotajam pārvadāšanas veidam,
- visiem dokumentiem, kas attiecas uz šīm precēm,
- preču īpašībām,

— preču daudzumam.

Lai piemērotu pirmās daļas piekto ievilkumu, dalībvalstis var noteikt orientējošus lielumus, bet tikai kā pieturas punktu [liecinošas pazīmes]. Šie orientējošie lielumi nedrīkst būt mazāki par:

a) *tabakas izstrādājumiem:*

cigarettes 800 gab.

cigarillas (cigāri, kas katrs sver ne vairāk par 3 g) 400 gab.

cigāri 200 gab.

smēķējamā tabaka 1,0 kg

[..]”

7. Kopš 2010. gada 1. aprīļa Direktīva 92/12 ir atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2008/118. Tomēr Komisijas argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš beidzās 2010. gada 23. janvārī. Tādēļ šajā tiesvedībā interpretējamais tiesību akts ir Direktīva 92/12, kuras noteikumi par kritērijiem, ar kuriem nosakāms patēriņš privātām vajadzībām, godīgi sakot, būtiski neatšķiras.

B – *Valsts tiesības*

8. Vispārīgajā nodokļu kodeksā (*Code général des impôts*, turpmāk tekstā – “*CGI*”) ir ietvertas vairākas tiesību normas par noteiktu preču, tostarp tabakas, apliekamību ar akcīzes nodokli, kuru vidū šajā tiesvedībā īpaša vērība ir veltāma šādam normām:

“302.D I pants

Nodoklis ir jāmaksā: [..]

4. ievērojot 458. panta 9. punktā un 575.G un 575.H pantā noteikto, ja Francijā tiek konstatēts tādu alkohola, alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu turējums komerciālām vajadzībām, kuru turētājs nespēj ar apliecinošu dokumentu – attiecīgi rēķinu vai kases čeku – pierādīt, ka šīs preces tiek pārvietotas nodokļa atlikšanas režīmā vai ka nodoklis Francijā ir samaksāts vai tam šajā teritorijā ir noformēts nodrošinājums saskaņā ar 302.U pantu.

Lai noteiktu, vai šo preču turējums Francijā tiek veikts komerciālām vajadzībām, administrācija ņem vērā šādus apstākļus:

- a. preču turētāja profesionālu darbību,
- b. preču atrašanās vietu, izmantoto pārvadāšanas veidu vai ar minētajām precēm saistītos dokumentus;
- c. preču iedabu,
- d. preču daudzumus, galvenokārt tad, ja tie pārsniedz orientējošās robežvērtības, kas norādītas [..] Direktīvas 92/12 [..] 9. panta 2. punktā.

[..]”

575.G pants

“Tabakas izstrādājumus pēc to pārdošanas mazumtirdzniecībā nedrīkst pārvietot 1 kilogramu pārsniedzošā daudzumā bez 302.M panta II punktā paredzētā dokumenta.”

575.H pants

“Izņemot piegādātājus noliktavās, tabakas tirgotājus tirdzniecības vietās, 565. panta 3. punktā minētās personas, 568. panta ceturtajā daļā minētos pircējus tālākpārdevējus vai – par budžetu atbildīgā ministra lēmumā noteikto daudzumu gadījumā – minētā panta pirmajā daļā norādītos mazumtirgotājus, neviens nedrīkst turēt noliktavās, tirdzniecības telpās vai transportlīdzekļos vairāk nekā 2 kilogramus tabakas izstrādājumu.”

9. Argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās Francijas Finanšu ministrijas vietnē bija rodama dažāda praktiska rakstura informācija tiesības brīvi pārvietoties starp Franciju un citām dalībvalstīm izmantojošajiem akcīzes preču pircējiem. Atbilstoši Komisijas prasības pieteikumā teiktajam Finanšu ministrijas sniegtā informācijā esot šāda:

“Vispārīgi jautājumi

Ja, ceļojot Eiropas Savienības dalībvalstīs, Jūs iegādājaties preces izmantošanai tikai savām vajadzībām, Jums, izbraucot no Francijas vai atgriežoties tajā, nebūs nedz jāaizpilda deklarācija, nedz jāmaksā nodevas vai nodokļi.

Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) Jums ir jāmaksā tieši valstī, kurā veicat pirkumus, un atbilstoši tajā spēkā esošajai likmei. Jums iegādājoties [alkoholiskos] dzērienus un tabaku, Kopienas tiesiskajā regulējumā attiecībā uz privātpersonu veiktajiem pirkumiem ir paredzētas liecinošas robežvērtības.

Ja ir pārsniegtas tālāk norādītās uz tabaku un alkoholu attiecināmās robežvērtības un ņemot vērā citus kritērijus, Jūsu pirkumus Francijas muitas dienesti var uzskatīt par komerciāliem. Tad Jums būs jāmaksā attiecīgās nodevas un nodokļi, ar ko Francijā tiek aplikta katra no šīm precēm. Šīs robežvērtības tiek piemērotas, arī izceļojot no Francijas uz citu Eiropas Savienības dalībvalsti.

Tabaka

Ievērojot *CGI 575.G* un *575.H* pantā, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Likumu par sociālā nodrošinājuma finansēšanu 2006. gadā, noteikto kopš 2006. gada 1. janvāra attiecībā uz privātpersonu kādā citā Eiropas Savienības dalībvalstī, izņemot desmit jaunās dalībvalstīs, veiktu tabakas iegādi ir piemērojami šādi noteikumi:

— Jūs drīkstat ievest 5 blokus cigarešu (proti, 1 kilogramu tabakas), neuzrādot pārvadāšanas atļauju.

Uzmanību: šī robežvērtība attiecas uz katru personisko transportlīdzekli vai sabiedriskā transportlīdzekļa izmantošanas gadījumā (proti, pārvadājot vairāk nekā 9 personas, ieskaitot vadītāju) – ikvienu 17 gadu vecumu sasniegušu personu.

— Ievedot 6–10 blokus, Jums jāuzrāda vienkāršotais pavaddokuments (VPD). VPD neesamības gadījumā pārbaudītajam ceļotājam draud tabakas konfiscēšana, kā arī sods. Privātpersona var atteikties no šiem preču daudzumiem. Šajā gadījumā tai sodu nepiemēro.

— Šo dokumentu var noformēt, pēc robežas šķērsošanas gluži vienkārši vēršoties tuvākajā Francijas muitas iestādē.

— Ievest vairāk nekā 10 blokus cigarešu (vai 2 kilogramus tabakas) ir aizliegts vispār. Pārbaudītajam ceļotājam draud iepriekš minētās sankcijas (tabakas konfiscēšana un sods).

Izmantojot sabiedrisko transportlīdzekli (lidmašīnu, kuģi, autobusu, vilcienu), šie noteikumi attiecas uz katru pasažieri atsevišķi.”

II – Pirmstiesas administratīvā procedūra

10. 2006. gada 20. novembrī Komisija nosūtīja Francijas Republikai lūgumu sniegt informāciju par tiesību normām un administratīvo praksi jautājumā par tabakas ieviešanu no citām dalībvalstīm. Ievērojot Francijas iestāžu sniegto informāciju, Komisija tām nosūtīja ar 2007. gada 23. oktobri datētu brīdinājuma vēstuli, kurā attiecīgajai dalībvalstij tika pārņemts Direktīvas 92/12 8. un 9. panta, kā arī toreizējā EKL 28. panta (tagad – LESD 34. pants) pārkāpums.

11. 2008. gada 4. jūnijā Francijas iestādēm nosūtījusi lūgumu sniegt papildu informāciju, 2009. gada 23. novembrī Komisija nosūtīja savu argumentēto atzinumu, aicinot Francijas Republiku darīt visu, kas vajadzīgs, lai divos mēnešos no atzinuma saņemšanas dienas pielāgotu savus valsts tiesību aktus un praksi. Pēc tam Komisija ar Francijas iestādēm tikās divās sanāksmēs, lai noteiktu grafiku un kārtību, kādā Francijas tiesiskais regulējums un prakse pielāgojami Savienības tiesībām. 2010. gada 15. jūlija vēstulē Francijas iestādes Komisiju iepazīstināja ar to valsts tiesiskā regulējuma grozījumu projektu, ar kuriem paredzēts šo valsts tiesisko regulējumu padarīt atbilstošu Savienības tiesībām.

12. 2010. gada novembrī finanšu likuma projekts, ar kuru bija paredzēts izdarīt grozījumus Komisijas apstrīdētajās tiesību normās, nonāca Valsts asamblejā. Tomēr tā paša gada 21. decembrī Valsts asambleja likumprojektu noraidīja, atstājot spēkā Komisijas par prettiesiskām uzskatītās tiesību normas.

13. Ievērojot likumprojekta noraidīšanu Valsts asamblejā, Komisija cēla šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

III – Par prasību

A – Lietas dalībnieku argumenti

14. Komisija, pirmkārt, apgalvo, ka Francijas Republika pārkāpj Direktīvas 92/12 8. un 9. pantu. Lai pamatotu savu prasību, Komisija norāda:

- ka Francijas tiesiskajā regulējumā, lai noteiktu, vai tabakas iegāde kādā citā dalībvalstī ir paredzēta izmantošanai personīgam patēriņam vai komerciālām vajadzībām, kļūdaini tiek paredzēti *objektīvi un nelokāmi* kritēriji;
- ka Francijas tiesiskajā regulējumā objektīvs un nelokāms kritērijs tiek piemērots attiecībā uz iegādāto preču *kopumu*, nevis katra veida precī atsevišķi;
- ka gadījumā, ja nodokļa maksātājs pārvietojas ar transportlīdzekli, objektīvs un nelokāms kritērijs Francijas tiesiskajā regulējumā tiek piemērots attiecībā uz *katru transportlīdzekli*, nevis ikvienu personu atsevišķi;
- ka gadījumā, ja šis kritērijs ir izpildīts un izmantošana tiek uzskatīta par komerciālu, Francijas tiesiskajā regulējumā ir paredzētas *nesamērīgas sankcijas*, jo tajā ir prasīts veikt “sistemātisku” konfiskāciju ikreiz, kad tabakas daudzums pārsniedz divus kilogramus uz katru transportlīdzekli. Šo pasākumu paredzēts nepiemērot tikai “labcības” gadījumos, lai gan šis jēdziens, Komisijas

ieskatā, nav definēts valsts tiesību aktos un rada tiesisku nenoteiktību. Komisija turklāt apšaubā arī “atteikšanās” no precēm kārtību, kuras atšķirība no tiesībām konfiscēt, tās ieskatā, nebūt neesot skaidra.

15. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Francijas Republika, noteikdama, ka 2 kilogramus tabakas vai 10 blokus cigarešu pārsniedzšie daudzumi automātiski ir apliekami ar akcīzes nodokli neatkarīgi no tā, vai ir pierādīts, ka tie paredzēti patēriņam personiskajām vajadzībām, ir pārkāpusi LESD 34. pantu. Šā iebilduma pamatošanai Komisija galvenokārt norāda, ka, lai arī CGI 575.H pants attiecas uz tabakas turējumu neatkarīgi no tās iegādes vietas, šā panta rezultātā tiek apgrūtināta tabakas iegāde citās dalībvalstīs un tādējādi ierobežota preču brīva aprīte. Par to liecinot apstākļi, ka šīs tiesību normas piemērošanas nodrošināšanai paredzētās pārbaudes ir vērstas tikai un vienīgi uz robežas šķērsošanas vietām. Turklāt, atbilstoši Komisijas teiktajam, Francijas iestādes nevienā brīdī neesot slēpušas, ka šīs tiesību normas ir vērstas uz tabakas izstrādājumu iegādēm nevis Francijas teritorijā, bet gan citās dalībvalstīs, lai izskaustu to, ko tās pašas dēvē par “nodokļu tūrismu”.

16. Atbildot uz pirmo Komisijas iebildi par pienākumu neizpildi, Francijas valdība apgalvo, ka ar valsts tiesisko regulējumu un administratīvo praksi Direktīva 92/12 nekādi netiek pārkāpta šādu iemeslu dēļ:

- 575.G un 575.H pants ir tiesību normas nevis par akcīzes nodokli tabakai, bet gan par tabakas turējumu. Tādēļ Komisijas apstrīdētajām tiesību normām neesot nekā kopīga ar Direktīvu 92/12 un par tām nav spriežams šīs direktīvas gaismā.
- Gadījumā, ja apstrīdētajam tiesiskajam regulējumam Direktīva 92/12 tomēr būtu piemērojama, tajā tiek prasīts ņemt vērā arī tādus citus faktorus kā pircēja profesionālā darbība, izmantotais pārvaldāšanas veids vai preces iedaba. Tāpēc vien, ka administratīvajā praksē tiek piemērots viens vienīgs kritērijs, 575.G un 575.H pants netiek padarīti nesaderīgi ar Direktīvu 92/12.
- Savukārt jautājumā par kritēriju, kurā tiek ņemts vērā personas turējumā esošo preču kopums, nevis katra veida prece atsevišķi, Direktīvas 92/12 9. pantā šajā ziņā nekas nav piebilsts. Tā kā par to nekas nav noteikts, nav uzskatāms, ka Francijas tiesiskais regulējums minēto tiesību normu pārkāpj.
- Jautājumā par tiesiskā regulējuma nesamērīgumu Francijas valdība norāda, ka sankcijas nedz tiek piemērotas “sistemātiski”, nedz arī, tās ieskatā, ir nesamērīgas.

17. Francijas valdība neatzīst arī otro iebildi par pienākumu neizpildi saistībā ar LESD 34. pantu un savai aizstāvībai izklāsta šādus argumentus:

- Francijas valdība, lai arī vaļsirdīgi atzīdama, ka 575.H pantā paredzētais ierobežojums ir kvantitatīvs importa ierobežojums, norāda, ka šis pasākums esot pamatots, jo tā mērķis ir cilvēku veselības un dzīvības aizsardzība, kā noteikts LESD 36. pantā.
- Valsts tiesiskajā regulējumā rodamie noteikumi par cilvēku veselības un dzīvības aizsardzību nedz radot patvaļīgu atšķirīgu attieksmi, nedz esot nesamērīgs pasākums.

B – Vērtējums

1) Par pirmo iebildi par pienākumu neizpildi, jo esot pārkāpti Direktīvas 92/12 8. un 9. pants

18. Direktīvas 92/12 8. un 9. pantā ir paredzēts izņēmums, atbilstoši kuram no akcīzes nodokļa maksāšanas tiek atbrīvotas personas, kas iegādājas ar šo nodokli apliekamās preces “savām vajadzībām”. Savukārt 9. pantā ir uzskaitīta virkne kritēriju, kuriem valstīm “jāpievērš uzmanība” un kuru vidū ir turētāja komerciālais statuss, preču atrašanās vieta, izmantotais pārvadāšanas veids, preču iedaba un daudzums.

19. Jautājumā par pēdējo, proti, daudzuma, kritēriju šajā tiesību normā valstīm ir ļauts noteikt “orientējošus lielumus, bet tikai kā pieturas punktu [liecinošas pazīmes]”. Turpinājumā attiecībā uz katru tabakas izstrādājumu tiek noteikti minimālie daudzumi, kas dalībvalstīm jāņem vērā gadījumā, ja tās pierādījumam izmanto kvantitatīvo kritēriju.

20. Īsumā sakot, Direktīvā 92/12 ir saskaņots, kādi faktori dalībvalstij ir jāizvērtē, nosakot, vai akcīzes prece ir iegādāta patēriņam personiskām vai komerciālām vajadzībām. Tādēļ, lai arī direktīva ir saskaņošanas instruments, kurā dalībvalstis tiek apveltītas ar plašu rīcības brīvību, kā Tiesai jau ir bijusi iespēja to vairākkārt norādīt³, skaidri zināms arī tas, ka šīs minimālās prasības dažkārt var kļūt izsmeļošas⁴. Tādēļ, lai arī dalībvalstīm ir rīcības brīvība, izvērtējot, vai precīzi paredzēts izmantot vienām vai otrām vajadzībām, tomēr šim izvērtējumam jānotiek Direktīvas 92/12 9. panta noteiktajās robežās. Šīs robežas iegrožo valsts rīcības brīvību, tai kategoriski un stingri nosakot virkni ierobežojumu, kas darbojas kā šķirtne.

21. Pirmais kategoriskais un stingrais ierobežojums ir pienākums, nosakot preces izmantošanu, ņemt vērā vairāk nekā vienu kritēriju. Tas ir ļoti skaidri pateikts Direktīvas 92/12 9. panta 2. punktā, nosakot, ka dalībvalstīm “*cita starpā jāpievērš uzmanība*” iepriekš minētajiem faktoriem⁵. Valsts tiesību norma vai prakse, kurā tiek ņemts vērā tikai, piemēram, kvantitatīvais kritērijs, pārsniedz 9. panta 2. punktā noteiktās robežas.

22. Otrais kategoriskais un stingrais ierobežojums parādās, nosakot kvantitatīvajam kritērijam piemērojamos orientējošus lielumus. Šajā ziņā Direktīvas 92/12 9. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstīm ir ļauts noteikt orientējošus lielumus, taču piebilsts – “bet tikai kā pieturas punktu [liecinošas pazīmes]”. Tādēļ, ja dalībvalsts liedz attiecīgajai personai izmantot viņa versiju apstiprinošus pierādīšanas līdzekļus, kas atspēko to, par ko iespējami liecina likumīgi izmantotais kritērijs, tiek pārkāpts arī 9. panta 2. punktā noteiktais.

23. Turklāt trešais kategoriskais un stingrais ierobežojums ir secināms, sistēmiski un teleoloģiski interpretējot Direktīvas 92/12 8. un 9. pantu, kuros dalībvalstīm gadījumā, ja tās piemēro kvantitatīvos kritērijus, ir jāizmanto minimālās robežvērtības, lai noteiktu, vai lietojums ir komerciāls. Šīs minimālās robežvērtības ir uzskaitītas 9. panta 2. punktā un iedalītas grupās un apakšgrupās atkarībā no preces (tabakas izstrādājumi un alkoholiskie dzērieni kopā ar to attiecīgajām apakškategoriām). Kvantitatīvās robežvērtības netiek skaidri attiecinātas uz preču turētāju, tomēr ir skaidrs, ka, minot, piemēram, minimālo robežvērtību – 800 vienības cigarešu, direktīvā ir domāts cigarešu skaits *vienai personai*. Šādu interpretāciju pamato arī 8. pants, kurā ir minētas “privātpersonu” iegādātās preces. Turklāt šis

3 — Skat., piemēram, 2006. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-494/04 *Heintz van Landewijck* (Krājums, I-5381. lpp., 41. punkts) un 2007. gada 13. decembra spriedumu lietā C-374/06 *BATIG* (Krājums, I-11271. lpp., 38. punkts).

4 — Skat. tostarp 2008. gada 18. decembra spriedumu lietā C-517/07 *Afton Chemical* (Krājums, I-10427. lpp., 36. un 37. punkts) un 2010. gada 17. jūnija spriedumu lietā C-550/08 *British American Tobacco (Germany)* (Krājums, I-5515. lpp., 38. punkts).

5 — Autora izcēlums.

direktīvas 9. panta 1. punktā ir noteikts, kas maksā nodokli gadījumā, ja preču lietojums ir komerciāls, proti, šāds pienākums ir “šo preču glabātajam”. Tādēļ citētajā direktīvas tiesību normā uzskaitītās minimālās robežvērtības ir attiecināmas uz *ikvienu* turētāju, proti, šie minimālie kritēriji ir piemērojami katram subjektam atsevišķi.

24. Visbeidzot pēdējais – ceturtais – kategoriskais un stingrais ierobežojums ir rodams preču kategoriju uzskaitījumā un minimālo kvantitatīvo robežvērtību noteikšanā. Direktīvas 92/12 9. panta 2. punktā ir noteikti ierobežojumi katrai preču kategorijai, un tabakas izstrādājumu gadījumā šos ierobežojumus attiecina uz cigaretēm, cigarillām, cigāriem un smēķējamo tabaku. Minimālā kvantitatīvā robežvērtība ir katrai kategorijai. Lai arī Direktīvā 92/12 tas nav skaidri pateikts, šo direktīvu sistēmiski interpretējot tāpat, kā tas darīts iepriekšējā šo secinājumu punktā, šiem ierobežojumiem jābūt attiecināmiem uz katru preču kategoriju. Tādējādi personas turējumā drīkst atrasties 799 vienības cigarešu un 399 vienības cigarillu, šo preču kopskaitam neliekot secināt, ka šīs preces izmantojamas komerciāliem mērķiem. Tādēļ, isi sakot, minimālās kvantitatīvās robežvērtības attiecas uz *ikvienu personu* un *preču kategoriju atsevišķi*.

25. Ievērojot iepriekš izklāstīto, ir acīmredzams, ka Francijas Republikas tiesiskais regulējums un īstenotā prakse neatbilst Direktīvā 92/12 noteiktajiem kritērijiem.

26. Pirmkārt, Francijas Republikas izklāstītā argumenta, ka CGI 575.G un 575.H pants ir tiesību normas nevis par akcīzes nodokli tabakai, bet gan par tabakas turējumu, atspēkojums ir rodams pašā Direktīvas 92/12 redakcijā. Lai kāds arī nebūtu apstrīdētās tiesību normas formāli norādītais mērķis, Tiesai jāpievērš uzmanība tās saturam un tiesiskajām sekām, kas, kā izklāstīts iepriekš, ir tiesiskais pamats Francijas izpildvaras īstenotajai administratīvajai rīcībai. Turklāt CGI 575.H pantā 2 kilogrami tabakas izstrādājumu uz transportlīdzekli ir noteikti nevis kā kritērijs, bet gan kā minimālā kvantitatīvā robežvērtība, sākot ar kuru notiek aplikšana ar nodokli. Tādēļ ir gluži skaidrs, ka abas CGI tiesību normas ietver būtiskus noteikumus par to, kā pārvaldāms akcīzes nodoklis tabakai, kurš ir saskaņots Direktīvā 92/12.

27. Otrkārt, Francijas Republika apgalvo, ka esot tiesiski izmantot tikai vienu vienīgu kritēriju, lai noskaidrotu, kādiem mērķiem prece ir iegādāta. Tomēr, kā izklāstīts šo secinājumu 21. punktā, ārkārtīgi skaidri formulētajā 9. panta 2. punktā ir uzsvērts, ka dalībvalstīm “*cita starpā jāpievērš uzmanība*” vairākiem faktoriem, tostarp preču turētāja komerciālajam statusam, preču iedabai vai daudzumam⁶. Ir skaidri redzams, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā Francijā esošais, kura vienīgais kritērijs iegādes mērķa noskaidrošanai ir kvantitatīvs, neatbilst citētajā Direktīvas 92/12 9. panta 2. punktā noteiktajam. Francijas Republika ir vairākkārt atzinusi, ka administratīvajā praksē Francijas iestādes izmanto tikai vienu, proti, kvantitatīvo kritēriju. Tiesa pastāvīgajā judikatūrā ir nospriedusi, ka ar Savienības tiesībām pretrunā esošu administratīvo praksi, lai arī tā tiek īstenota saskaņā ar Savienības tiesībām formāli atbilstošu valsts tiesisko regulējumu, ir pietiekami, lai konstatētu pienākumu neizpildi⁷. Tā kā Francijas Republika ir atzinusi ar Direktīvas 92/12 9. panta 2. punktā noteikto nesaderīgas administratīvās prakses esamību, jānoraida ir arī otrais atbildētājas izvirzītais arguments.

28. Treškārt, Francijas Republika iebilst, ka tāda aprēķina sistēma, kas ir balstīta uz izmantoto transportlīdzekli (nevis katru atsevišķo preču turētāju) un preču kopējo daudzumu svarā (nevis katra veida preču vienību skaitu), esot tiesiska. Šo secinājumu 23. un 24. punktā, ievērojot Direktīvas 92/12 burtisku un sistēmisku interpretāciju, esmu norādījis, ka minimālās kvantitatīvās robežvērtības tajā ir noteiktas attiecībā uz ikvienu personu un preču kategoriju atsevišķi tieši tālab, lai liegtu noteikt tādus

6 — Autora izcēlums.

7 — Skat. tostarp 1997. gada 13. marta spriedumu lietā C-197/96 Komisija/Francijs (Recueil, I-1489. lpp., 14. punkts), 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-358/98 Komisija/Itālija (Recueil, I-1255. lpp., 17. punkts) un 2005. gada 10. marta spriedumu lietā C-33/03 Komisija/Apvienotā Karaliste (Krājums, I-1865. lpp., 25. punkts).

valsts kritērijus, kuru iedarbības dēļ galu galā pārmērīgi tiktu ierobežota preču, šajā gadījumā tabakas un alkoholisko dzērienu, brīva aprīte. Izmantot tādu gan tiesiskajā regulējumā, gan administratīvajā praksē pieņemtu kritēriju, kurš ir balstīts uz transportlīdzekļiem, nevis personu skaitu, kā arī uz preču kopsvaru, nevis katras kategorijas vienību skaitu, nav saderīgi ar Direktīvas 92/12 8. un 9. pantu.

29. Jautājumā par sodu noteikumiem pietiek vien norādīt, ka tiesību normas, ar kurām gribēts panākt nodrošinājumu sankcijām, ir prettiesiskas, lai secinātu, ka Francijas Republika, pieņemot iepriekš aprakstītos sodu noteikumus, arī ir pārkāpusi Direktīvas 92/12 8. un 9. pantā noteikto.

30. Ievērojot visu iepriekš izklāstīto, ierosinu Tiesai pirmo Komisijas izvirzīto iebildumu par pienākumu neizpildi atzīt par pamatotu.

2) Par otro iebildumu par pienākumu neizpildi, jo esot pārkāpts LESD 34. pants

31. Komisija turklāt uzskata, ka Francijas Republika, pieņemot tādu tiesību normu kā *CGI 575.H* pants un to piemērojot tādējādi, ka tiek ierobežota preču brīva aprīte, nav izpildījusi no LESD 34. panta izrietošos pienākumus. Lai arī šī Francijas tiesību norma attiecas uz tabakas turējumu neatkarīgi no tās iegādes vietas, Komisija uzskata, ka iznākumā tiek apgrūtināta tabakas iegāde citās dalībvalstīs un tādējādi ierobežota preču brīva aprīte. Par to liecinot apstākļi, ka Francijas iestāžu veiktās pārbaudes, lai nodrošinātu tiesību normas piemērošanu, notiek tikai un vienīgi robežas šķērsošanas vietās starp Franciju un tai kaimiņos esošajām dalībvalstīm.

32. Savukārt Francijas Republika, lai arī nenoliegdama, ka apstrīdētie pasākumi ir ierobežojoši, uzskata, ka ir piemērojams LESD 36. pants un konkrēti – pamatojums, kas balstīts uz sabiedrības veselības aizsardzību. Atbildētājas valsts ieskatā pasākumi esot atbilstīgi sabiedrības veselības aizsardzības mērķim un neesot nedz patvaļīgi diskriminējoši, nedz nesamērīgi, ņemot vērā ar tiem sasniedzamo mērķi.

33. Kā jau norādīju, ar šo otro iebildumu par pienākumu neizpildi Komisija pēc tam, kad tā Francijas Republiku vainojusi direktīvas pienākumu neizpildē, apgalvo, ka esot izdarīts LESD 34. panta pārkāpums. Lai arī pirmā iebilduma priekšmets attiecas uz vairākām valsts tiesību normām un administratīvajām praksēm, šajā otrajā tiek norādīts uz vienu no šīm pašām tiesību normām, proti, *CGI 575.H* pantu, un vairākām no iepriekš minētajām administratīvajām praksēm.

34. Komisija katrā ziņā prezumē, ka uz Direktīvas 92/12 8. un 9. pantu un LESD 34. pantu varot atsaukties secīgi vismaz attiecībā uz tām prasības priekšmeta daļām, kurās abi pienākumu neizpildes iebildumi sakrīt. Tomēr, kā tiks izklāstīts turpinājumā, šādā pieejā sastopami ne mazums sarežģījumu.

35. Tiesas pastāvīgajā judikatūrā ir teikts, ka, “ja kāda joma ir [Savienības] tiesībās tikusi pilnībā saskaņota, jebkurš valsts pasākums šajā jomā ir jāizvērtē šā saskaņošanas pasākuma noteiktā, nevis primāro tiesību aktu normu gaismā”⁸. Citiem vārdiem sakot, Savienības tiesību akta pieņemšanas rezultātā rodas zināma veida procesuāla izstumšana jeb “pievilšana” tādējādi, ka strīda izspriešanai vajadzīgais kritērijs vairs nav Līgums, bet gan Savienības atvasināto tiesību akts. Loģiski, ka šis sekas rodas tikai tad, ja Savienības tiesību aktā attiecīgā joma tiek reglamentēta izsmēloši, vai nu vispārīgi un attiecībā uz visu nozari, vai specifiski un attiecībā vienīgi uz konkrētiem aspektiem.

8 — Netieši tas judikatūrā jau ir bijis pateikts, taču pirmoreiz skaidri un gaiši – 1993. gada 12. oktobra spriedumā lietā C-37/92 *Vanacker* un *Lesage* (*Recueil*, I-4947. lpp., 9. punkts) un apstiprināts lielā skaitā Tiesas nolēmumu, daudzu citu starpā 2001. gada 13. decembra spriedumā lietā C-324/99 *DaimlerChrysler* (*Recueil*, I-9897. lpp., 32. punkts), 2003. gada 11. decembra spriedumā lietā C-322/01 *Deutscher Apothekerverband* (*Recueil*, I-14887. lpp., 64. punkts) un 2004. gada 14. decembra spriedumā lietā C-309/02 *Radlberger Getränkegesellschaft* un *S. Spitz* (Krājums, I-11763. lpp., 53. punkts).

36. Taču turpinājumā izklāstīto iemeslu dēļ ir svarīgi uzsvērt, ka “izstumšanas” sekas ir stingri *procesuālas*, jo no tiesību normu līdzaspastāvēšanas viedokļa Līguma un direktīvas spēkā esamība un vispārēja piemērojamība joprojām pilnībā saglabājas.

37. Tomēr valoda, kādā judikatūrā ir ticis norādīts uz attiecību starp pamatbrīvībām un atvasināto tiesību aktiem, ne vienmēr ir bijusi tik skaidra, cik būtu bijis vēlams. Pirmšķietami no tās varētu izrietēt, ka šī attiecība ir balstīta uz piemērojamību tādējādi, ka atvasināto tiesību akta esamības dēļ Līgumā paredzētā pamatbrīvība nebūtu piemērojama. Šādi tas šķiet esam apstiprināts Tiesas runasveidā, tās teiktajam radot iespaidu, ka pastāv kāds *substanciāls* kritērijs, atbilstoši kuram ir noskaidrojama Savienības tiesību normu, šajā gadījumā brīvības īstenojošo tiesību aktu un Līguma tiesību normu par šīm brīvībām, piemērojamība⁹.

38. Tomēr tā tas nav un nekādos apstākļos nevarētu arī būt.

39. Manuprāt, procesuālā situācija, kas rodas tādos gadījumos kā šis, nav izprotama “piemērojamības” izteiksmē, jo pretējā gadījumā Savienības tiesību avotu sistēmā izveidotos zināma veida apgrieztā hierarhija. Savienības atvasināto tiesību aktu rezultātā nevar tikt izslēgta Līgumā garantēto pamatbrīvību “piemērošana”.

40. Turklāt izslēgt, ka ir piemērojamas primārās tiesības, kā varētu šķist izrietam no vairākiem tādiem formulējumiem kā iepriekš minētie, būtu klajā pretrunā ar atvasināto tiesību aktu spēkā esamības pārbaudi Savienības tiesību gaismā. Piemērotā kontekstā allaž ir izvērtējams, vai pamatbrīvības īstenojošie akti, tai skaitā izsmeļošās saskaņošanas akti, formas un satura ziņā ir saderīgi ar Līgumiem, tostarp pamatbrīvībām. Tiesa jau vairākkārt ir atkārtoti noteikusi, ka “[LESD 34.]pantā noteiktais kvantitatīvo ierobežojumu un pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību aizliegums attiecas ne tikai uz valsts, bet arī uz [Savienības] iestāžu īstenojamiem pasākumiem”¹⁰, tostarp, protams, arī saskaņošanas direktīvām.

41. Gluži tāpat šis apgalvotās piemērošanas izslēgšanas sekas būtu pretrunā arī obligātajai prasībai atvasinātās tiesības interpretēt primāro tiesību gaismā. Šī obligātā prasība, kas izriet no Līguma un citu primāro tiesību normu, it īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, ne tikai saistošā, bet gan arī iedvesmojošā rakstura, liedz aprites brīvības jebkādi mēģināt padarīt par nepiemērojamām.

42. Īsumā sakot, pat ja judikatūrā var rast vairākas norādes, kas varētu liecināt, ka primāro tiesību piemērošana būtu zināmā veidā izslēdzama vai pat apturama, atvasināto tiesību radītais Līguma tiesību normu par brīvu apriti izstumšanas fenomens šajā gadījumā ir stingri procesuāls.

43. Proti, atvasināto tiesību aktos īstenojot kādu aprites brīvību, Savienības likumdevējs izsver dalībvalstu, skarto privātpersonu un integrācijas mērķu intereses. Šādi atvasināto tiesību normā normatīvā ziņā tiek noteiktas konkrētam Eiropas mērogam tirgum atbilstošā tiesiskā regulējuma robežas. Atvasināto tiesību norma nevis aizstāj brīvību, bet gan Līgumā garantētās brīvības prasības gluži vienkārši pārnes uz kāda konkrēta tirgus tiesisko regulējumu. Tādēļ tiek prezumēts, ka atvasināto tiesību norma ne tikai atbilst Līgumam, bet arī uzticīgi kalpo uz konkrēto tirgu attiecinātajiem integrācijas mērķiem. Piemērošana nekādā gadījumā netiek izslēgta, jo atvasināto tiesību norma, kā jau esmu paskaidrojis iepriekš, joprojām ir cieši pakārtota Līgumos noteiktajam, tostarp pamatbrīvībām.

9 — Skat., piemēram, 2007. gada 15. novembra spriedumu lietā C-319/05 Komisija/Vācija (Krājums, I-9811. lpp., 35. punkts), kurā Tiesa nosprieda, ka ja valsts pasākums ietilpst kādas direktīvas piemērošanas jomā, tas “katrā ziņā [...] nav uzskatāms par EKL 28. pantā aizliegto Kopienas iekšējās tirdzniecības ierobežojumu” (autora izcēlums).

10 — Skat. tostarp 1984. gada 17. maija spriedumu lietā 15/83 *Denkavit Nederland* (*Recueil*, 2171. lpp., 15. punkts), 1994. gada 9. augusta spriedumu lietā C-51/93 *Meyhui* (*Recueil*, I-3879. lpp., 11. punkts) un 1997. gada 25. jūnija spriedumu lietā C-114/96 *Kieffer un Thill* (*Recueil*, I-3629. lpp., 27. punkts).

44. Tādēļ atvasinātās tiesību normas uz brīvību iedarbojas, to *procesuāli izstumjot*, jo brīvība tiek nobīdīta malā vienīgi tālab, lai “izvērtētu”, vai Savienības tiesībām ir atbilstīgs kāds konkrēts valsts pasākums. Tādējādi Tiesas judikatūrā par šo iedarbību¹¹ ir bieži sastopams darbības vārds “izvērtēt”, kas skaidri un gaiši norāda, ka brīvības izstumšana par labu atvasināto tiesību aktam ir procesuāla. Tiesa nevis nospriež, ka konkrētajā lietā brīvība nav piemērojama, bet gan, gluži pretēji, vienīgi konstatē, ka tās izvērtējums nav lietderīgs, lai izspriestu lietu vai nu, kā turpinājumā paskaidrošu, prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, vai prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi.

45. Lietā *Parfümerie-Fabrik 4711*¹² kāda valsts tiesa jautāja Tiesai par valsts tiesiskā regulējuma saderīgumu ar kādu izsmēlošas saskaņošanas direktīvu un LESD 34. pantu. Konstatējusi, ka minētā direktīva ir piemērojama, Tiesa piebilda, ka “par valsts tiesas lūgto [LESD 34]. panta interpretāciju nav vajadzības spriest”¹³. Tāpat Tiesa secināja arī vēl kādā citā prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, proti, lietā *Daimler Chrysler*¹⁴, sprieduma rezolutīvajā daļā nospriežot, ka, reiz esot atzītam, ka regula ir piemērojama, “papildus atsevišķi nav jāpārbauda, vai šis valsts pasākums ir atbilstošs [LESD] 34. un 36. pantam”¹⁵.

46. Citiem vārdiem sakot, prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, līdzko ir konstatēts, ka ar apstrīdēto valsts pasākumu ir pārkāptas Savienības atvasinātās tiesības, lietas izvērtēšanu turpināt nav lietderīgi. Strīdu izskatīšanas kompetences ziņā Tiesa var un tai pat ir pienākums “aprobežoties” ar īstenošanas tiesību akta interpretēšanu¹⁶. Šis ierobežojums darbojas procesuālā plāksnē, lai noteiktu tiesas izvērtēšanas pilnvaru robežas, jo, kā jau esmu norādījis, tādus gadījumos kā šajā konkrētajā lietā esošais brīvība joprojām visādā ziņā pastāv līdzās un pat atrodas hierarhiskās attiecībās ar īstenojošo tiesību aktu. Tiesas skaidrošanas uzdevums ir izpildīts brīdī, kad tā izspriež par apgalvoto īstenojošā tiesību akta pārkāpumu.

47. Prasības sakarā ar pienākumu neizpildi kontekstā Tiesa šo formulējumu ir pielāgojusi, lai vēl vairāk uzsvērtu izstumšanas procesuālo iedabu. Tādējādi lietā Komisija/Vācija¹⁷ Tiesa nosprieda, ka īstenojošā tiesību akta pārkāpuma esamība “izslēdz valsts tiesiskā regulējuma atbilstības [LESD 34.] pantam pārbaudi”¹⁸. Tādēļ ar šo norādi uz prasības iebilduma “pārbaudi” tiek apstiprināts, ka šis ierobežojums attiecas tikai un vienīgi uz lietas procesuālajiem aspektiem, nevis būtību.

48. Īsumā sakot, tam, kurš secīgi apgalvo, ka esot pārkāpts gan atvasināto tiesību akts, gan pamatbrīvība, ir jāpierāda, ka apstrīdētais valsts pasākums ietilpst ne tikai un vienīgi minētā akta tvērumā, bet gan skar arī ārpus tā esošu jomu, kuru aptver pamatbrīvība. Pretējā gadījumā tiesai ir “jāaprobežojas” ar valsts pasākuma izvērtēšanu – Tiesas vārdiem izsakoties –, “ņemot vērā saskaņošanas pasākuma normas, nevis primāro tiesību aktu normas”.

49. Tagad pievēršoties īpašajiem šis lietas apstākļiem, uzreiz jānorāda, ka ar Direktīvu 92/12 nodokļu jomā ir īstenota minimālā saskaņošana, taču radīti vairāki dalībvalstīm nepārvarami ierobežojumi. Tā kā šie ierobežojumi iezīmē jomu, kurā valstīm nav ļauts rīkoties, tos var uzskatīt par konkrētiem izsmēlošas saskaņošanas aspektiem. Tā konkrēti šo secinājumu 21. un 24. punktā aprakstītajos

11 — Daudzu citu starpā skat. spriedumu lietā *DaimlerChrysler* (minēts iepriekš, 32. punkts), 2002. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-99/01 *Linhart un Biffl* (*Recueil*, I-9375. lpp., 18. punkts), kā arī 2003. gada 23. janvāra spriedumu lietā C-221/00 Komisija/Austrija (*Recueil*, I-1007. lpp., 42. punkts) un tās pašas dienas spriedumu apvienotajās lietās C-421/00, C-426/00 un C-16/01 *Sterbenz un Haug* (*Recueil*, I-1065. lpp., 24. punkts).

12 — 1989. gada 23. novembra spriedums lietā 150/88 (*Recueil*, 3891. lpp.).

13 — Turpat, 28. punkts.

14 — Iepriekš minētais spriedums.

15 — Turpat, 46. punkts. Tāpat ar norādi uz to, ka *nav vajadzības spriest*, ir teikts arī 2004. gada 14. decembra spriedumā lietā C-210/03 *Swedish Match* (Krājums, I-11893. lpp., 83. punkts).

16 — Šāds formulējums tiek izmantots tostarp spriedumos lietā *Linhart un Biffl* (minēts iepriekš, 21. punkts), lietā *Sterbenz un Haug* (minēts iepriekš, 26. punkts), 2008. gada 24. janvāra spriedumā lietā C-257/06 *Roby Profumì* (Krājums, I-189. lpp., 15. punkts) un 2009. gada 1. oktobra spriedumā lietā C-569/07 *HSBC Holdings un Vidacos Nominees* (Krājums, I-9047. lpp., 27. punkts).

17 — 2004. gada 14. decembra spriedums lietā C-463/01 (Krājums, I-11705. lpp.).

18 — Turpat, 36. punkts.

jautājumos tas ir gadījumā ar Direktīvas 92/12 8. un 9. pantu, kuros stingri noteikts, kā jāizvērtē, vai tabakas turējums ir komerciāls vai privāts. Šajā ziņā no citētajām tiesību normām izriet, ka dalībvalstis nedrīkst noteikt objektīvus kritērijus, kurus privātpersonai ir liegts ar pierādījumiem atspēkot. Turklāt šie kritēriji ir jāpiemēro attiecībā uz ikvienu personu un kvantitatīvo kritēriju gadījumā – ievērojot 9. panta 2. punkta otrajā daļā norādītās minimālās robežvērtības.

50. Tādēļ, tā kā Francijas Republika, kā esmu ierosinājis atzīt šo secinājumu 26.–29. punktā, ir pārkāpusi Direktīvā 92/12 ietvertās izsmelošās saskaņošanas tiesību normas, izvērtēt, vai ir noticis arī LESD 34. panta pārkāpums, nav vajadzības, jo attiecībā uz konkrēti šajā tiesvedībā izvērtētajiem faktiem un pasākumiem šo tiesību normu izstumj Direktīvas 92/12 8. un 9. pants.

51. Proti, viscaur šīs tiesvedības gaitā iesniegtajos procesuālajos rakstos Komisija ir vienīgi norādījusi uz 575.H panta un valsts administratīvās prakses nesaderīgumu ar LESD 34. pantu. Šim otrajam iebildumam ir tas pats priekšmets kā pirmajam, bet prasītāja nekur nav paskaidrojusi, cik lielā mērā pārmestā rīcība neietilpst Direktīvas 92/12 tvērumā. Tā kā 8. un 9. pantā šī joma ir saskaņota izsmeloši, otrā prasības iebilduma izvērtējumu Tiesa varētu veikt tikai un vienīgi tad, ja Francijas rīcība būtu ārpus minētās direktīvas tvēruma. Tomēr Komisija nav iesniegusi nevienu pierādījumu tam, ka Francijas Republikas rīcība būtu ārpus Direktīvas 92/12 tvēruma un tādēļ – pakļauta LESD 34. pantam.

52. Tādēļ atsaukšanās uz Līgumu apstākļos, kad notiek manis par šā Līguma procesuālo izstumšanu dēvētais, var izraisīt vienīgi šīs prasības otrā iebilduma nepieņemamību. Citiem vārdiem sakot, atsaukšanās uz Līgumu patstāvīgā, taču secīgā iebildumā par pienākumu neizpildi var tikt uzskatīta vienīgi par iemeslu nepieņemamai. Visbeidzot, ar savu otro iebildumu par pienākumu neizpildi Komisija šajā tiesvedībā ir izdarījusi apgalvojumu par it kā izdarītu pārkāpumu, kas ir lieks un nebūt nav izmantojams kā patstāvīgs kritērijs, lai spriestu par šajā tiesvedībā aplūkotajiem valsts pasākumiem.

53. Tādēļ saskaņā ar Reglamenta 120. panta c) punktu ierosinu Tiesai atzīt otro iebildumu par nepieņemamu.

IV – Tiesāšanās izdevumi

54. Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 3. punktu prasības daļējas apmierināšanas gadījumā katram lietas dalībniekam jāsedz savi tiesāšanās izdevumi pašam.

V – Secinājumi

55. Tādēļ ierosinu Tiesai šo lietu izspriest šādi:

- 1) atzīt, ka Francijas Republika, īstnodama Vispārīgā nodokļu kodeksa 575.G un 575.H pantā paredzētos pasākumus, kā arī pastāvīgu administratīvo praksi, ka vienīgie tabakas lietojuma noskaidrošanai valsts iestāžu paredzētie kvantitatīvie kritēriji tiek aprēķināti attiecībā uz katru transportlīdzekli un vispārīgām preču kategorijām, nevis ikvienu personu un specifiskām preču kategorijām, nav izpildījusi tai saskaņā ar Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīvu 92/12/EK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību noteiktos pienākumus;
- 2) otro iebildumu par pienākumu neizpildi noraidīt;
- 3) noteikt, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.